

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 191 (XXXV) — Nr. 605

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 3 iulie 2023

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 75 din 2 martie 2023 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 59 din Legea nr. 223/2015 privind pensiile miliare de stat, în redactarea anterioară intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 114/2018 privind instituirea unor măsuri în domeniul investițiilor publice și a unor măsuri fiscal-bugetare, modificarea și completarea unor acte normative și prorogarea unor termene	2–3
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
3.124. — Ordin al ministrului culturii pentru re acreditarea Colecției publice de obiecte și fond documentar din cadrul Centrului de Documentare și Informare Gaze Naturale Mediaș/Societatea Națională de Gaze Naturale „ROMGĂZ” — S.A. Mediaș, județul Sibiu	4
3.125. — Ordin al ministrului culturii pentru acreditarea Muzeului Universității Politehnica din București	4
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
Decizia nr. 40 din 15 mai 2023 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală)	5–14
ACTE ALE CONSILIULUI SUPERIOR AL MAGISTRATURII	
114. — Hotărâre pentru aprobarea Regulamentului privind admiterea la Institutul Național al Magistraturii	15
115. — Hotărâre pentru aprobarea Regulamentului privind concursul de admitere în magistratură	15

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 75**

din 2 martie 2023

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 59 din Legea nr. 223/2015 privind pensiile miliare de stat, în redactarea anterioară intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 114/2018 privind instituirea unor măsuri în domeniul investițiilor publice și a unor măsuri fiscal-bugetare, modificarea și completarea unor acte normative și prorogarea unor termene

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciocină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Patricia-Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantei Ministerului Public, procuror Loredana Brezeanu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 59 din Legea nr. 223/2015 privind pensiile militare de stat. Excepția a fost ridicată de Fănel Istrate în Dosarul nr. 46.308/3/2017 al Curții de Apel București — Secția a VII-a pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale și constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.446D/2019.

2. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Președintele dispune să se facă apelul și în Dosarul Curții Constituționale nr. 2.375D/2019, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a aceluiași dispoziții de lege, excepție ridicată de Ionel Grosu în Dosarul nr. 15.809/3/2018 al Curții de Apel București — Secția a VII-a pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale.

4. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

5. Curtea, având în vedere obiectul excepțiilor de neconstituționalitate, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor. Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea dosarelor. Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea Dosarului nr. 2.375D/2019 la Dosarul nr. 1.446D/2019, care este primul înregistrat.

6. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantei Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată. În acest sens, invocă jurisprudența Curții Constituționale, de exemplu, Decizia nr. 760 din 9 noiembrie 2021.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

7. Prin Încheierea din 19 martie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 46.308/3/2017 și Încheierea din 18 iunie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 15.809/3/2018, **Curtea de Apel București — Secția a VII-a pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 59 alin. (1) din Legea nr. 223/2015 privind pensiile militare de stat.** Excepția a fost ridicată de Fănel Istrate și Ionel Grosu în cadrul apelurilor formulate împotriva unor sentințe civile pronunțate de Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale în cauze având ca obiect contestații împotriva deciziilor de pensionare.

8. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorii acesteia susțin că interpretarea și aplicarea textului art. 59 din Legea nr. 223/2015, modificat prin art. VII pct. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2017, de către Curtea de Apel București — Secția a VII-a pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale au un profund caracter anticonstituțional, contrar prevederilor art. 16 din Constituție. Astfel, prin exceptarea polițistilor pensionați în perioada 7 august 2017—31 decembrie 2017 de la aplicarea acestor dispoziții de lege se creează o discriminare față de pensionarii ieșiți la pensie în perioada 1 ianuarie 2017—6 august 2017, întrucât, la aceleași condiții de salariu, vârstă și vechime, unii au beneficiat de majorarea de 5,25%, iar ceilalți nu. În acest sens, Curtea de Apel București — Secția a VII-a pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale a decis că această diferență de tratament se bazează pe dispozițiile art. 59 alin. (1) din Legea nr. 223/2015, care la data de 7 august 2017 au suferit modificări, iar, potrivit principiului *tempus regit actum*, fiecărei situații juridice particulare i se aplică norma legală incidentă, în vigoare la data nașterii dreptului.

9. Această interpretare este eronată chiar față de conținutul celor două texte: art. 59 alin. (1) din Legea nr. 223/2015, anterior modificării prin art. VII pct. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2017, pe de o parte, și textul art. 59 din aceeași lege, ulterior modificării, pe de altă parte. Astfel, din analiză comparativă a celor două texte rezultă următoarele concluzii: pe de o parte, indicatorul actualizarea anuală a drepturilor de pensie cu rata medie a inflației constituia un indicator independent față de celălalt indicator, procentul de 50% din creșterea reală a salariului mediu brut realizat, primul indicator rămânând nemodificat și după data de 7 august 2017; pe de altă parte, indicatorul procentul de 50% din creșterea reală a salariului mediu brut realizat, care se adăuga indicatorului sus-precizat — procent înlăturat după data de 7 august 2017 — constituia, la rândul lui, un indicator al actualizării cuantumului pensiilor militare de stat independent față de indicatorul rata medie anuală a inflației, între cei doi indicatori neexistând vreă relație de interdependență sau intercondiționare; prin noul text a fost eliminat indicatorul independent procentul de 50% din creșterea reală a salariului mediu brut realizat, care se adăuga celui alt indicator independent, de referință; textul indicatorului de referință menținut în vigoare a fost modificat prin înlocuirea sintagmei „se indexează anual cu 100% din (rata medie anuală a inflației)” cu sintagma similară „se actualizează, din oficiu, în fiecare an, (cu rata medie anuală a inflației)”.

10. Discriminarea din interpretarea Curții de Apel București este accentuată prin aceea că, pe parcursul anului 2017, autorii excepției, alături de toți ceilalți polițiști care s-au pensionat în perioada 7 august 2017—31 decembrie 2017, nu au beneficiat de nicio majorare a salariului. Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice nu a stabilit nicio creștere salarială pentru polițiști în anul 2017.

11. **Curtea de Apel București — Secția a VII-a pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, reținând, în ceea ce privește pretinsul tratament discriminator generat de

modificările legislative criticate de autorul excepției, în acord cu cele statuate și prin Decizia Curții Constituționale nr. 861 din 28 noiembrie 2006, că situația diferită în care se află cetățenii în funcție de reglementarea aplicabilă potrivit principiului *tempus regit actum* nu poate fi privită ca o încălcare a dispozițiilor constituționale care consacră egalitatea în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și discriminări.

12. În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

13. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele de vedere solicitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

14. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

15. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie, potrivit încheierilor de sesizare, dispozițiile art. 59 din Legea nr. 223/2015 privind pensiile militare de stat, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 556 din 27 iulie 2015, așa cum au fost modificate prin art. VII pct. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2017 privind modificarea și completarea unor acte normative din domeniul pensiilor de serviciu, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 648 din 7 august 2017. Curtea mai reține că, ulterior, art. 59 a fost modificat prin art. 84 pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2018 privind instituirea unor măsuri în domeniul investițiilor publice și a unor măsuri fiscal-bugetare, modificarea și completarea unor acte normative și prorogarea unor termene, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1116 din 29 decembrie 2018. Având în vedere toate aceste aspecte, Curtea reține că obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 59 din Legea nr. 223/2015 privind pensiile miliare de stat, în redactarea anterioară intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a

Guvernului nr. 114/2018 privind instituirea unor măsuri în domeniul investițiilor publice și a unor măsuri fiscal-bugetare, modificarea și completarea unor acte normative și prorogarea unor termene. Textul de lege criticat are următoarea redactare: „*Cuantumul pensiilor militare de stat se actualizează, din oficiu, în fiecare an, cu rata medie anuală a inflației, indicator definitiv, cunoscut la data de 1 ianuarie a fiecărui an în care se face actualizarea și comunicat de Institutul Național de Statistică. Dacă în urma actualizării rezultă un cuantum al pensiei mai mic, se păstrează cuantumul pensiei aflat în plată.*”

16. Autorii excepției susțin că acest text de lege contravine prevederilor constituționale ale art. 16 privind egalitatea în drepturi.

17. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 59 din Legea nr. 223/2015, în redactarea criticată în prezenta cauză, au mai fost supuse controlului de constituționalitate în raport cu critici similare celor invocate în prezenta cauză. Astfel, prin Decizia nr. 343 din 11 iunie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 4 din 4 ianuarie 2021, și Decizia nr. 717 din 6 octombrie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 45 din 15 ianuarie 2021, pronunțându-se asupra conformității dispozițiilor art. 59 din Legea nr. 223/2015 cu prevederile constituționale ale art. 16, Curtea a reținut, în esență, că, în temeiul prevederilor art. 47 alin. (2) din Constituție, legiuitorul are dreptul și obligația să stabilească criteriile și condițiile concrete ale exercitării dreptului la pensie, inclusiv modul de calcul și de actualizare a cuantumului pensiei. Curtea a reținut că noile reglementări nu pot fi aplicate cu efecte retroactive, respectiv în privința cuantumului pensiilor anterior stabilite, ci numai pentru viitor, începând cu data intrării lor în vigoare. De asemenea, a precizat că deschiderea dreptului la pensie este guvernată de principiul *tempus regit actum*, neputându-se considera că reglementările anterioare acestui moment, referitoare la condițiile acordării dreptului la pensie, generează o așteptare legitimă. Astfel, până la momentul pensionării, se pot succeda mai multe reglementări, care stabilesc condiții de pensionare diferite, relevantă fiind însă doar cea aplicabilă la momentul acordării acestui drept. Având în vedere toate aceste considerente, Curtea a respins ca neîntemeiate criticile de neconstituționalitate vizând încălcarea principiului constituțional al egalității în drepturi.

18. Având în vedere că nu au intervenit elemente noi, de natură să justifice reconsiderarea jurisprudenței în materie, considerentele și soluțiile deciziilor amintite își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

19. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Fănel Istrate și Ionel Grosu în dosarele nr. 46.308/3/2017 și nr. 15.809/3/2018 ale Curții de Apel București — Secția a VII-a pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale și constată că dispozițiile art. 59 din Legea nr. 223/2015 privind pensiile miliare de stat, în redactarea anterioară intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 114/2018 privind instituirea unor măsuri în domeniul investițiilor publice și a unor măsuri fiscal-bugetare, modificarea și completarea unor acte normative și prorogarea unor termene, sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția a VII-a pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 2 martie 2023.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent,
Patricia-Marilena Ionea

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL CULTURII

ORDIN

pentru reacreditarea Colecției publice de obiecte și fond documentar din cadrul Centrului de Documentare și Informare Gaze Naturale Mediaș/Societatea Națională de Gaze Naturale „ROMGAZ” — S.A. Mediaș, județul Sibiu

În baza Hotărârii Comisiei Naționale a Muzeelor și Colecțiilor nr. 3.750/2.296 din 14.06.2023,

în conformitate cu prevederile art. 12 și 18 din Criteriile și normele de acreditare a muzeelor și a colecțiilor publice, aprobate prin Ordinul ministrului culturii și cultelor nr. 2.057/2007,

în temeiul dispozițiilor art. 18 alin. (4) din Legea muzeelor și a colecțiilor publice nr. 311/2003, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și al prevederilor art. 11 alin. (1) și (4) din Hotărârea Guvernului nr. 90/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Culturii, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul culturii emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se reacreditează Colecția publică de obiecte și fond documentar din cadrul Centrului de Documentare și Informare Gaze Naturale Mediaș/Societatea Națională de Gaze Naturale „ROMGAZ” — S.A. Mediaș, județul Sibiu.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul culturii,
Camelia Veronica Marcu,
secretar general

București, 22 iunie 2023.
Nr. 3.124.

MINISTERUL CULTURII

ORDIN

pentru acreditarea Muzeului Universității Politehnica din București

În baza Hotărârii Comisiei Naționale a Muzeelor și Colecțiilor nr. 3.385 din 14.06.2023,

în conformitate cu prevederile art. 12 din Criteriile și normele de acreditare a muzeelor și a colecțiilor publice, aprobate prin Ordinul ministrului culturii și cultelor nr. 2.057/2007,

în temeiul dispozițiilor art. 18 alin. (4) din Legea muzeelor și a colecțiilor publice nr. 311/2003, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și al prevederilor art. 11 alin. (1) și (4) din Hotărârea Guvernului nr. 90/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Culturii, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul culturii emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se acreditează Muzeul Universității Politehnica din București, cu sediul în municipiul București.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul culturii,
Camelia Veronica Marcu,
secretar general

București, 22 iunie 2023.
Nr. 3.125.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT ÎN MATERIE PENALĂ

DECIZIA Nr. 40

din 15 mai 2023

Dosar nr. 677/1/2023

Andrei Claudiu Rus — președintele Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului
Rodica-Aida Popa — judecător la Secția penală
Valerica Voica — judecător la Secția penală
Francisca-Maria Vasile — judecător la Secția penală
Adriana Ispas — judecător la Secția penală
Elena Barbu — judecător la Secția penală
Alin-Sorin Nicolescu — judecător la Secția penală
Ilie-Iulian Dragomir — judecător la Secția penală
Valentin-Gheorghe Chitidean — judecător la Secția penală

1. Pe rol se află Dosarul nr. 677/1/2023, având ca obiect sesizările formulate de Curtea de Apel Constanța — Secția penală și pentru cauze penale cu minori și de familie, în Dosarul nr. 581/36/2022, și Curtea de Apel Brașov — Secția penală, în Dosarul nr. 419/64/2022, prin care se solicită dezlegarea următoarelor chestiuni de drept:

„Dacă eroarea de procedură, constând în omisiunea instanței de apel de a analiza o cauză de încetare a procesului penal, întemeiată pe incidența dispozițiilor referitoare la prescripția răspunderii penale și efectele Deciziei Curții Constituționale a României nr. 358/26.05.2022, poate fi examinată ca motiv al contestației în anulare, prevăzute de art. 426 lit. b) din Codul de procedură penală, în etapa admiterii în principiu sau după parcurgerea acestei etape, în raport cu existența unor circumstanțe noi, evidențiate după rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare cu privire la cauza de încetare a procesului penal și dispozițiile art. 1 alin. (5) și art. 147 alin. (4) din Constituția României, coroborate cu dispozițiile art. 6 din Convenția europeană a drepturilor omului și cele ale art. 11 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, referitoare la efectele obligatorii și pentru viitor ale deciziilor Curții Constituționale a României în cauzele definitiv soluționate.”

„În interpretarea dispozițiilor art. 426 lit. b) din Codul de procedură penală, constituie o eroare de procedură omisiunea instanței de apel de a analiza, potrivit art. 5 din Codul penal, incidența în cauză a unei legi penale mai favorabile cu privire la o cauză de încetare a procesului penal, respectiv împlinirea termenului de prescripție a răspunderii penale?”

2. Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală a fost constituit conform prevederilor art. 476 alin. (6) din Codul de procedură penală și ale art. 34 alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, aprobat prin Hotărârea Colegiului de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 20/2023.

3. Ședința a fost prezidată de către președintele Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție, domnul judecător Andrei Claudiu Rus.

4. Conform dispozițiilor art. 36 din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, aprobat prin Hotărârea Colegiului de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 20/2023, la ședința de judecată a participat domnul Costin Cristian Pușcă, magistrat-asistent în cadrul Secțiilor Unite.

5. Judecător-raportor a fost desemnat, conform prevederilor art. 476 alin. (7) din Codul de procedură penală, doamna judecător Francisca-Maria Vasile, judecător în cadrul Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

6. Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a fost reprezentat de doamna procuror Ecaterina Nicoleta Eucarie.

7. Magistratul-asistent a prezentat referatul cauzei, învederând obiectul Dosarului nr. 677/1/2023 aflat pe rolul Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală.

8. De asemenea, a menționat că la dosar au fost transmise puncte de vedere de către curțile de apel, Facultatea de Drept a Universității Transilvania din Brașov, Facultatea de Drept a Universității Alexandru Ioan Cuza din Iași, Facultatea de Drept din cadrul Universității Titu Maiorescu din București și Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

9. În continuare, s-a învederat că la dosar a fost depus raportul întocmit de judecătorul-raportor, care a fost înaintat părților, potrivit dispozițiilor art. 476 alin. (9) din Codul de procedură penală.

10. Președintele Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, constatând că nu sunt cereri sau excepții de formulat, a solicitat doamnei procuror să susțină punctul de vedere al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție cu privire la problema supusă dezbaterii în Dosarul nr. 677/1/2023.

11. Reprezentantul Ministerului Public a solicitat respingerea sesizărilor, ca inadmisibile, nefiind îndeplinite cumulativ condițiile prevăzute de art. 475 din Codul de procedură penală.

12. Doamna procuror Ecaterina Nicoleta Eucarie a susținut că întrebarea formulată de instanța de trimitere nu îndeplinește condiția noutății, deoarece a fost lămurită prin Decizia nr. 67 din 25 octombrie 2022, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1141 din 28 noiembrie 2022), și nu reprezintă o chestiune de drept veritabilă, deoarece nu se urmărește obținerea unei interpretări *in abstracto* a unor dispoziții legale determinate, o dezlegare cu valoare de principiu, ci lămurirea unor chestiuni de fapt specifice cauzei în care a fost ridicată.

13. Deși chestiunea de drept invocată pare a pune în discuție dovezile ce pot fi invocate în sprijinul contestației în anulare, întemeiată pe efectele deciziilor Curții Constituționale nr. 297 din 26 aprilie 2018 (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 518 din 25 iunie 2018) și nr. 358 din 26 mai 2022 (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 565 din 9 iunie 2022), în realitate nu reprezintă decât o reiterare a aspectelor tranșate prin Decizia nr. 67/2022, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, deoarece, prin rezolvările ce ar putea fi date acestei chestiuni, instanța supremă este pusă în situația fie de a reconfirma, fie de a infirma dezlegarea dată la cel de-al doilea punct al deciziei.

14. Problema de drept ridicată de instanțele de trimitere urmărește repunerea în discuție a efectelor acestor decizii ale Curții Constituționale asupra cauzelor definitive soluționate, ulterior Deciziei nr. 297/2018, și până la pronunțarea

Deciziei nr. 358/2022, chiar dacă acestea au fost lămurite prin deciziile instanței supreme nr. 67/2022 și nr. 10/2017 ale Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală.

15. A susținut că importantă este și Decizia Curții Constituționale nr. 358/2022 care reprezintă, alături de dispozițiile penale în procesul penal, un element ce conturează cadrul juridic ce trebuie avut în vedere de judecătorul obișnuit, neputând fi echivalentă cu o probă.

16. De altfel, cea de-a doua sesizare, conexată, formulată dintr-o altă perspectivă, constând în relația ce există între identificarea legii penale mai favorabile ca efect al pronunțării Deciziei nr. 297/2018 a Curții Constituționale și incidența cauzei de încetare a procesului penal, nu reprezintă decât o reiterare a aspectelor tranșate prin Decizia nr. 67/2022, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală.

17. Prin Decizia nr. 10 din 29 martie 2017, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 392 din 25 mai 2017) s-a stabilit că, în interpretarea dispozițiilor art. 426 lit. b) din Codul de procedură penală, instanța care soluționează contestația în anulare nu poate reanaliza o cauză de încetare a procesului penal în cazul în care instanța de apel a dezbătut și a analizat incidența cauzei de încetare a procesului penal.

18. În considerentele acestei decizii, instanța supremă face vorbire de contestația în anulare introdusă doar în situația unor încălcări ale legii de procedură penală, atunci când instanța a pronunțat o soluție de condamnare.

19. Reprezentantul Ministerului Public a mai susținut că, în ipoteza în care instanța de apel a omis să se pronunțe asupra incidenței dispozițiilor referitoare la prescripția răspunderii penale invocate de către persoana condamnată ori dacă acestea nu au fost invocate și nici examinate din oficiu, omisiunea instanței va constitui o eroare de procedură, care va putea fi invocată prin intermediul contestației în anulare întemeiate pe dispozițiile art. 426 lit. b) din Codul de procedură penală.

20. Din această perspectivă, în chiar cuprinsul Deciziei nr. 358/2022 a Curții Constituționale se arată că practica judiciară generalizată a fost una eronată și a condus la aplicarea de către organele judiciare a legii penale prin analogie, situație ce constituie o chestiune de drept, o eroare de judecată, iar nu una de procedură, întrucât vizează chiar fondul cauzei, respectiv regimul răspunderii penale. Faptul că eroarea cu privire la natura Deciziei Curții Constituționale nr. 297/2018 a avut un caracter generalizat la nivelul practicii judiciare nu conduce la concluzia existenței unei erori de procedură, ci, dimpotrivă, subliniază faptul că a fost rezultatul raționamentului judiciar dezvoltat de instanțele investite cu judecarea cauzelor respective. Similar, intervenirea Deciziei Curții Constituționale nr. 358/2022 prin care a fost relevată eroarea de interpretare a naturii Deciziei nr. 297/2018 nu are semnificația unei cauze de schimbare a caracterului de eroare de judecată a instanțelor judecătorești.

21. În consecință, a susținut că problema de drept ridicată de instanțele de trimitere este construită pe o premisă greșită, prin care se încalcă natura și limitele căii extraordinare de atac a contestației în anulare și prin care sunt negate limitele configurate de Înalta Curte de Casație și Justiție cu privire la cazurile în care se poate face contestație în anulare conform art. 426 lit. b) din Codul de procedură penală întemeiată pe deciziile Curții Constituționale nr. 297/2018 și nr. 358/2022.

22. A mai arătat că, în interpretarea dispozițiilor art. 426 lit. b) din Codul de procedură penală, nu constituie o eroare de procedură omisiunea instanței de a analiza, potrivit art. 5 din Codul penal, incidența în cauză a unei legi penale mai favorabile.

23. Alegerea legii penale mai favorabile are loc, potrivit art. 5 din Codul penal, până la judecarea definitivă a cauzei, moment din care hotărârea se bucură de autoritate de lucru judecat. Determinarea legii penale mai favorabile nu este un proces abstract, ci unul concret în raport direct cu fapta comisă și cu autorul ei.

24. De altfel, chestiunea de drept ce face obiectul prezentei analize, deși formulată diferit, a mai făcut obiectul unei alte sesizări ce a fost respinsă, ca inadmisibilă, de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, respectiv Decizia nr. 82 din 19 decembrie 2022 (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 104 din 7 februarie 2023).

25. În final, a mai susținut că în întreaga jurisprudență a instanței de contencios constituțional și practica instanței supreme în unificarea jurisprudențiale s-a apreciat că sunt inadmisibile toate sesizările care pun în discuție interpretarea efectelor deciziilor Curții Constituționale sau a hotărârilor pronunțate de Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept.

26. *Președintele Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, domnul judecător Andrei Claudiu Rus, a acordat cuvântul membrilor completului să adreseze întrebări reprezentantului Ministerului Public.*

27. *Constatând că nu sunt întrebări de formulat de către membrii completului, președintele formațiunii de judecată, domnul judecător Andrei Claudiu Rus, a declarat dezbaterea închisă și a reținut dosarul în pronunțare.*

ÎNALTA CURTE,

asupra chestiunilor de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

28. Prin Încheierea din data de 27 februarie 2023, Curtea de Apel Constanța — Secția penală și pentru cauze penale cu minori și de familie a sesizat, în temeiul art. 475 din Codul de procedură penală, Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept: „*Dacă eroarea de procedură, constând în omisiunea instanței de apel de a analiza o cauză de încetare a procesului penal, întemeiată pe incidența dispozițiilor referitoare la prescripția răspunderii penale și efectele Deciziei Curții Constituționale a României nr. 358/26.05.2022, poate fi examinată ca motiv al contestației în anulare, prevăzute de art. 426 lit. b) din Codul de procedură penală, în etapa admiterii în principiu sau după parcurgerea acestei etape, în raport cu existența unor circumstanțe noi, evidențiate după rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare cu privire la cauza de încetare a procesului penal, și dispozițiile art. 1 alin. (5) și art. 147 alin. (4) din Constituția României, coroborate cu dispozițiile art. 6 din Convenția europeană a drepturilor omului și cele ale art. 11 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, referitoare la efectele obligatorii și pentru viitor ale deciziilor Curții Constituționale a României în cauzele definitiv soluționate.*”

II. Expunerea succintă a cauzei

29. Prin Sentința penală nr. 340 din 6.03.2020 a Judecătoriei Constanța, rămasă definitivă prin Decizia penală nr. 46/P din 21.01.2021 a Curții de Apel Constanța, s-a dispus încetarea procesului penal privind pe inculpatul Ș.M., în baza art. 16 alin. (1) lit. g) din Codul de procedură penală, sub aspectul infracțiunii de distrugere, prevăzută de art. 253 alin. (1) din Codul penal, ca urmare a retragerii plângerii prealabile.

30. Prin aceeași sentință, în baza art. 198 alin. (1) din Codul penal, cu aplicarea art. 41 alin. (1) din Codul penal, a fost condamnat inculpatul Ș.M. la pedeapsa de 3 luni închisoare, pentru săvârșirea infracțiunii de încăierare, iar în baza art. 371 din Codul penal, cu aplicarea art. 41 alin. (1) din Codul penal, a fost condamnat la pedeapsa de 3 luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de tulburare a ordinii și liniștii publice.

31. În baza art. 39 alin. (1) lit. b) din Codul penal s-a aplicat inculpatului pedeapsa cea mai grea de 3 luni închisoare, sporită cu 1 lună, iar în baza art. 16 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal s-a dispus revocarea suspendării sub supraveghere a executării pedepsei de 3 ani închisoare aplicate inculpatului Ș.M. prin Sentința penală nr. 254/2012 a Judecătorei Mangalia, definitivă prin Decizia penală nr. 95/2013 a Curții de Apel Constanța, care a fost adăugată la pedeapsa de 4 luni închisoare, urmând ca, în final, inculpatul să execute pedeapsa de 3 ani și 4 luni închisoare.

32. La data de 26.10.2022 a fost înregistrată pe rolul Curții de Apel Constanța, cu nr. 581/36/2022, contestația în anulare formulată de condamnatul Ș.M., în temeiul art. 426 lit. b) din Codul de procedură penală.

33. Motivul contestației în anulare îl reprezintă existența unei cauze de încetare a procesului penal, întemeiată pe împlinirea termenului general de prescripție a răspunderii penale, prevăzut de art. 154 alin. (1) lit. e) din Codul penal, cu privire la infracțiunea de încăierare, incriminată în art. 198 alin. (1) din Codul penal, cu aplicarea art. 41 alin. (1) din Codul penal, comisă la data de 5.03.2016, față de incidența deciziilor Curții Constituționale nr. 297/26.04.2018 și nr. 358/26.05.2022.

III. Punctul de vedere al completului care a dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție

34. Instanța de trimitere, subsecvent prezentării normelor de drept intern apreciate a fi relevante în speță [art. 426 lit. b) din Codul de procedură penală, art. 1 alin. (5) și art. 147 alin. (4) din Constituția României, art. 11 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale], a făcut referire la deciziile pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală nr. 67 din 25 octombrie 2022 și nr. 10 din 29 martie 2017, apreciind că eroarea de procedură constând în omisiunea instanței de apel de a se pronunța asupra cauzei de încetare a procesului penal, întemeiată pe incidența dispozițiilor referitoare la prescripția răspunderii penale, invocate de către persoana condamnată, ori pe omisiunea instanței de apel de a analiza incidența acestor dispoziții, este condiționată de existența la dosar a unor probe cu privire la această cauză de încetare a procesului penal, concluzie susținută și de dispozițiile imperative ale art. 431 alin. (2) din Codul de procedură penală, ce reglementează admiterea în principiu a contestației în anulare.

35. De asemenea, s-a menționat că două condiții cumulative se impun a fi îndeplinite cu prilejul analizării admisibilității în principiu a contestației în anulare, respectiv ca în raport cu inculpatul care a fost condamnat să fi fost incidentă o cauză de încetare a procesului penal, iar cu privire la această cauză de încetare a procesului penal să fi existat probe la dosar.

36. Instanța de trimitere a invocat Decizia nr. 10/2017, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, considerând că se ridică, în primul rând, problema de drept referitoare la condiția privind existența la dosar a unor probe cu privire la cauza de încetare a procesului penal, întemeiată pe împlinirea termenului de prescripție a răspunderii penale, și s-a susținut că această problematică ar fi distinctă de cea analizată prin Decizia nr. 67 din 25.10.2022, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept.

37. În al doilea rând s-a mai arătat că, în cazul în care se apreciază că efectele Deciziei Curții Constituționale nr. 358/2022 dispensează instanța investită cu soluționarea contestației în anulare de analiza unor probe existente la dosar cu privire la cauza de încetare a procesului penal în etapa admiterii în principiu a cererii, se pune problema de a stabili dacă motivul de contestație în anulare poate fi disociat în etapa examinării pe

fond a contestației în anulare de caracterul obligatoriu al dispozițiilor cuprinse în art. 1 alin. (5) și art. 147 alin. (4) din Constituția României, coroborate cu cele cuprinse în art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale și art. 11 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale ce consacră efectele obligatorii și pentru viitor ale deciziilor acesteia.

38. Al treilea argument a vizat efectele Deciziei nr. 67 din 25 octombrie 2022, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, considerându-se că nu a fost analizată decât problema de drept referitoare la posibilitatea condamnatului de a invoca eroarea de procedură în cazul în care instanța de apel a omis să se pronunțe asupra incidenței dispozițiilor referitoare la prescripția răspunderii penale invocate ori în cazul în care aceste dispoziții nu au fost antamate, omisiune care va constitui o eroare de procedură ce va putea fi valorificată prin cererea de contestație în anulare.

39. Instanța de trimitere a reținut că, în cadrul verificării admisibilității în principiu, trebuie analizat dacă a fost invocat un caz de contestație în anulare prevăzut de art. 426 din Codul de procedură penală, nu doar formal, prin indicarea textului de lege aferent, ci și prin verificarea corespondenței între conținutul cazului de contestație și baza factuală invocată, sprijinită prin propunerea unor probe în acest sens, care nu au mai fost evaluate de către instanță odată cu judecarea pe fond a cauzei. S-a susținut că soluția inadmisibilității presupune lipsa probelor în raport cu motivele invocate sau evaluarea anterioară, de către instanța de apel, a acelorași chestiuni de drept.

40. Instanța de trimitere a mai arătat că deciziile Curții Constituționale a României nr. 297/26.04.2018 și nr. 358/26.05.2022 nu cuprind în considerentele acestora dispoziții cu privire la modalitatea aplicării lor în timp, astfel încât devin aplicabile principiile cu caracter general dezvoltate pe cale jurisprudențială de către instanța constituțională. În acest context s-ar impune a fi analizate efectele deciziilor Curții Constituționale asupra unor cauze definitiv soluționate, făcându-se referire la jurisprudența instanței de control constituțional.

41. S-a mai reținut că interesul clarificării problemei de drept derivă și din asimilarea cu noțiunea de probă a elementelor de noutate oferite prin Decizia Curții Constituționale a României nr. 358/2022, deoarece, potrivit art. 97 alin. (1) din Codul de procedură penală, probele reprezintă elemente de fapt care servesc la constatarea existenței sau inexistenței infracțiunii, la identificarea persoanei care a săvârșit-o și la cunoașterea împrejurărilor necesare pentru justa soluționare a cauzei și care contribuie la aflarea adevărului în procesul penal. Or, deciziile Curții Constituționale reprezintă un act juridic cu putere obligatorie, ale cărui efecte se produc numai pentru viitor.

42. Cum caracterul extrem al Deciziei Curții Constituționale nr. 297/2018 a fost evidențiat abia prin Decizia Curții Constituționale nr. 358/2022, instanța de trimitere a considerat că se impune a se stabili în ce măsură instanțele de judecată, investite cu soluționarea apelului, au avut la dispoziție date pentru a dispune încetarea procesului penal și în ce măsură aceste date se regăseau la dosar. În aceste condiții se ridică problema de a stabili în ce măsură echivalarea elementelor cu caracter de noutate determinate de Decizia nr. 358/2022 a Curții Constituționale cu noțiunea de „probe existente la dosar” nu este sinonimă cu atribuirea unor efecte retroactive acestei decizii.

43. Instanța de trimitere a evaluat că, în ipoteza în care Decizia Curții Constituționale nr. 358/2022 ar constitui element nou circumscris unei erori de procedură a instanței de apel și care reprezintă un aspect care nu a fost pus în discuția părților, cu privire la care nu s-a pronunțat, contestația în anulare devine admisibilă. În situația contrară, în care Decizia nr. 358/2022 are doar efecte pentru viitor, contestația în anulare este inadmisibilă.

44. În plus, în privința efectelor deciziilor Curții Constituționale, instanța de trimitere a evocat Decizia nr. 126 din 3 martie 2016 (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 185 din 11 martie 2016) prin care s-a reținut că efectele unei decizii de admitere a unei excepții de neconstituționalitate nu se răsfrâng, în principiu, asupra cauzelor definitiv soluționate (*facta praeterita*), însă, în mod excepțional, acestea pot avea totuși efecte în cauzele în care a fost invocată acea excepție de neconstituționalitate. Soluția privind imposibilitatea invocării deciziilor instanței constituționale în cauzele definitiv soluționate a fost confirmată ulterior, indiferent dacă acestea se referă la norme de procedură penală ori de drept material penal, cu singura excepție a deciziilor ce au ca efect dezincriminarea faptei sau micșorarea maximumului special.

45. Conchizând, instanța de trimitere a apreciat că efectele Deciziei Curții Constituționale nr. 358/2022 nu se pot produce asupra cauzelor definitiv judecate — indiferent dacă acestea privesc norme de procedură penală ori de drept material penal — cu excepțiile explicitate anterior.

IV. Titularul și obiectul sesizării conexe. Expunerea succintă a cauzei și punctul de vedere al completului

46. Prin Încheierea din data de 17 februarie 2023, Curtea de Apel Brașov — Secția penală a sesizat, în temeiul art. 475 din Codul de procedură penală, Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept: „În interpretarea dispozițiilor art. 426 lit. b) din Codul de procedură penală, constituie o eroare de procedură omisiunea instanței de apel de a analiza, potrivit art. 5 din Codul penal, incidența în cauză a unei legi penale mai favorabile cu privire la o cauză de încetare a procesului penal, respectiv împlinirea termenului de prescripție a răspunderii penale?”.

47. Expunând succint cauza, se reține că instanța de sesizare a fost investită cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, respectiv cu soluționarea unei contestații în anulare formulate împotriva Deciziei penale nr. 890/A din 28.11.2019 pronunțate de aceeași instanță, în Dosarul nr. 4.530/62/2013, iar chestiunea de drept nu a primit o rezolvare printr-o hotărâre prealabilă anterioară sau printr-un recurs în interesul legii.

48. Chestiunea de drept a cărei lămurire se cere este formulată în contextul existenței unei succesiuni de legi penale cu privire la conținutul dispozițiilor art. 155 alin. (1) din Codul penal, ca efect al deciziei Curții Constituționale nr. 297 din 26 aprilie 2018, a cărei natură a fost lămurită prin Decizia Curții Constituționale nr. 358 din 26 mai 2022.

49. Interdicția aplicării unei *lex tertia* a generat necesitatea lămuririi chestiunii referitoare la omisiunea instanței de apel de a analiza, potrivit art. 5 din Codul penal, incidența unei legi penale mai favorabile cu privire la o cauză de încetare a procesului penal, respectiv prescripția răspunderii penale și la valența acestei omisiuni de a constitui o eroare de procedură în sensul dispozițiilor art. 426 lit. b) din Codul de procedură penală.

50. În susținerea punctului său de vedere, Curtea de Apel Brașov a făcut referire la Decizia nr. 67 din 25 octombrie 2022, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, apreciind că se impune a se lămuri dacă omisiunea instanței de apel de a se pronunța asupra incidenței dispozițiilor referitoare la prescripția răspunderii penale constituie o eroare de

procedură ce poate fi invocată în contextul art. 426 lit. b) din Codul de procedură penală.

51. Curtea a reținut că problema de drept a cărei dezlegare se solicită este de natură a da naștere unor interpretări judiciare diferite.

52. S-a menționat că această chestiune de drept prezintă relevanță nu doar în cazul condamnărilor dispuse în baza Codului penal din 1969, ci și în ce privește condamnărilor dispuse în baza Codului penal în vigoare, având în vedere că în acest din urmă caz pot fi comparate cel puțin două legi penale succesive, respectiv dispozițiile art. 155 alin. (1) din Codul penal în vigoare în perioada 1.02.2014—25.06.2018, până la data publicării Deciziei Curții Constituționale nr. 297 din 26.04.2018, și dispozițiile art. 155 alin. (1) din Codul penal în vigoare în perioada cuprinsă între data publicării respectivei decizii și până la data intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2022 pentru modificarea art. 155 alin. (1) din Legea nr. 286/2009 privind Codul penal, astfel cum a reținut și Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală în Decizia nr. 82/2022.

53. S-a reținut că, în cazul condamnărilor dispuse potrivit Codului penal în vigoare, s-au avut în vedere dispozițiile art. 155 alin. (1) în vigoare în perioada 1.02.2014—25.06.2018, până la data publicării deciziei Curții Constituționale nr. 297/26.04.2018, astfel că o eventuală soluție de admitere a contestațiilor în anulare pune în discuție modificarea legii penale aplicate de către instanța care a dispus condamnarea, având în vedere interdicția generării unei *lex tertia*.

54. Instanța de trimitere a arătat că, în urma consultării practicii judiciare relevante, s-a constatat că punctele de vedere nu sunt unitare în ceea ce privește contestațiile în anulare (întemeiate pe aceste decizii ale Curții Constituționale) formulate împotriva hotărârilor penale definitive prin care s-a reținut că legea penală mai favorabilă este Codul penal din 1969, fiind identificate două orientări.

55. Într-o primă orientare s-a considerat că, în cadrul contestației în anulare întemeiate pe dispozițiile art. 426 lit. b) din Codul de procedură penală, poate fi analizată omisiunea instanței de a se pronunța cu privire la cauza de încetare a procesului penal referitoare la împlinirea termenului de prescripție și în cazul condamnărilor definitive cu privire la infracțiuni prevăzute de Codul penal din 1969, cu consecința aplicării legii penale mai favorabile în vigoare ulterior Deciziei Curții Constituționale nr. 297/2018¹. În cazul succesiunii de legi penale în timp, de la data comiterii faptei și până la soluționarea definitivă a cauzei în procesul anterior, omisiunea instanței de apel de a constata și de a da eficiență unei cauze de încetare a procesului penal, cu privire la care existau probe la dosar, reprezintă o eroare de procedură ce este aptă să fie remediată pe calea contestației în anulare.

56. În cea de-a doua orientare s-a considerat că, în cadrul contestației în anulare, întemeiate pe dispozițiile art. 426 lit. b) din Codul de procedură penală, poate fi analizată cauza de încetare a procesului penal doar prin raportare la dispozițiile incidente din Codul penal din 1969, întrucât dispozițiile art. 426 lit. b) din Codul de procedură penală nu pot fi invocate pentru a se obține schimbarea soluției pronunțate cu autoritate de lucru judecat în hotărârea definitivă cu privire la legea penală mai favorabilă².

¹ Decizia penală nr. 817/28.11.2022, pronunțată de Curtea de Apel Alba Iulia în Dosarul nr. 308/57/2022, Decizia penală nr. 675/A/22.12.2022, pronunțată de Curtea de Apel Târgu Mureș în Dosarul nr. 154/43/2022, Decizia penală nr. 1.823/A/22.12.2022, pronunțată de Curtea de Apel București în Dosarul nr. 5.420/2/2022, Decizia penală nr. 71/A/6.02.2022, pronunțată de Curtea de Apel Târgu Mureș în Dosarul nr. 177/43/2022, Decizia penală nr. 1.034/21.12.2022, pronunțată de Curtea de Apel Iași în Dosarul nr. 631/45/2022, Decizia penală nr. 175/A/9.02.2023, pronunțată de Curtea de Apel Pitești în Dosarul nr. 457/46/2022.

² Decizia penală nr. 111/2022 din 22.12.2022, pronunțată de Curtea de Apel Timișoara în Dosarul nr. 784/59/2022; Decizia penală nr. 1.714/A/2022 din 14.12.2022, pronunțată de Curtea de Apel București în Dosarul nr. 7.432/2/2022; Decizia penală nr. 1.426 din 17.11.2022, pronunțată de Curtea de Apel Craiova în Dosarul nr. 949/54/2022, Decizia penală nr. 28/A/2023 din 17.01.2023, pronunțată de Curtea de Apel Oradea în Dosarul nr. 646/35/2022.

57. În susținerea acestui punct de vedere s-a reținut că legea penală determinată ca fiind mai favorabilă (Codul penal din 1969) se aplică în ansamblu, inclusiv prin raportare la dispozițiile din materia prescripției răspunderii penale ori a cauzelor de întrerupere a cursului prescripției, chiar dacă acestea din urmă au survenit după 1 februarie 2014. Evaluarea instanței cu privire la aplicarea legii penale mai favorabile a intrat în autoritate de lucru judecat, iar aceste aspecte nu mai pot fi reiterate pe calea unei căi extraordinare de atac pentru a se obține schimbarea soluției pronunțate.

58. Instanța de trimitere a reținut că argumentele prezentate în sprijinul primei orientări sunt în concordanță cu dispozițiile art. 426 lit. b) din Codul de procedură penală, apreciind că omisiunea instanței de apel de a constata și de a da eficiență unei cauze de încetare a procesului penal, cauză ce ar fi fost incidentă în raport de una dintre legile penale succesive, cu consecința omiterii pronunțării unei soluții de încetare a procesului penal, reprezintă o eroare de procedură, ce legitimează formularea unei contestații în anulare.

V. Examenul jurisprudenței în materie

1. Jurisprudența națională relevantă

59. În conformitate cu dispozițiile art. 476 alin. (10) din Codul de procedură penală cu referire la art. 473 alin. (5) din Codul de procedură penală, s-a solicitat punctul de vedere al instanțelor de judecată asupra chestiunii de drept supuse dezlegării.

A. Întrebarea formulată de Curtea de Apel Constanța

60. **Într-o primă opinie, majoritară**, se consideră că omisiunea instanței de apel de a analiza o cauză de încetare a procesului penal, întemeiată pe incidența dispozițiilor referitoare la prescripția răspunderii penale și efectele Deciziei Curții Constituționale nr. 358 din 26.05.2022, poate fi examinată ca motiv al contestației în anulare, prevăzute de art. 426 lit. b) din Codul de procedură penală, fie în etapa admiterii în principiu, fie după parcurgerea acestei etape.

61. În acest sens sunt puncte de vedere exprimate de către curțile de apel Alba Iulia, Bacău, Brașov, Iași, Galați, Oradea, Suceava, tribunalele Alba, Neamț, Brașov, București, Ilfov, Teleorman, Giurgiu, Cluj, Iași, Bihor, Caraș-Severin, Timiș și judecătoriile Alba Iulia, Piatra-Neamț, Roman, Târgu-Neamț, Rupea, Slobozia, Iași.

62. **Într-o altă opinie** s-a apreciat că eroarea de procedură constând în omisiunea instanței de apel de a analiza o cauză de încetare a procesului penal, întemeiată pe incidența dispozițiilor referitoare la prescripția răspunderii penale și efectele Deciziei Curții Constituționale a României nr. 358/26.05.2022, nu poate fi examinată ca motiv al contestației în anulare, prevăzute de art. 426 lit. b) din Codul de procedură penală.

63. În acest sens sunt puncte de vedere exprimate de către Tribunalul Brăila, Ialomița și Judecătoria Sectorului 6 București.

B. Întrebarea formulată de Curtea de Apel Brașov

64. **Într-o primă opinie** se consideră că dispozițiile art. 426 lit. b) din Codul de procedură penală nu pot fi invocate pentru a se obține schimbarea soluției pronunțate cu autoritate de lucru judecat în hotărârea penală definitivă, cu privire la legea penală mai favorabilă, în cazul condamnărilor definitive cu privire la care Codul penal din 1969 a fost apreciat în ansamblu ca lege penală mai favorabilă, inclusiv prin raportare la dispozițiile în materia răspunderii penale ori a cauzelor de întrerupere a cursului prescripției.

65. În acest sens sunt puncte de vedere exprimate de către curțile de Apel Alba, Bacău, Brașov, București, Iași, Galați, Oradea, tribunalele Neamț, Brașov, Ialomița, Brăila, Vaslui și judecătoriile Alba Iulia, Piatra-Neamț, Rupea, Sectorului 6 București.

66. **Într-o altă opinie** se consideră că omisiunea instanței de apel de a analiza prin raportare la art. 5 din Codul penal legea

penală mai favorabilă în raport de existența unei cauze de încetare a procesului penal, respectiv prescripția răspunderii penale, constituie o eroare de procedură și poate fi analizată pe calea contestației în anulare indiferent de legea penală mai favorabilă stabilită.

67. În acest sens sunt puncte de vedere exprimate de către Curtea de Apel Iași, tribunalele Neamț, București, Ialomița, Teleorman, Timiș, Caraș-Severin și judecătoriile Roman, Iași.

68. **Curțile de apel Pitești, Timișoara și Constanța** au considerat că sesizarea ce formează obiectul prezentei cauze este inadmisibilă.

2. Jurisprudența relevantă a Înaltei Curți de Casație și Justiție

69. Din perspectiva **hotărârilor obligatorii** prezintă semnificație sub aspectul chestiunii ce formează obiectul întrebării prealabile:

— Decizia nr. 67 din 25 octombrie 2022 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1141 din 28 noiembrie 2022;

— Decizia nr. 82 din 19 decembrie 2022 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 104 din 7 februarie 2023;

— Decizia nr. 10 din 29 martie 2017 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 392 din 25 mai 2017.

70. Din perspectiva deciziilor de speță poate fi evocată Decizia nr. 4/A din 10 ianuarie 2023, pronunțată în Dosarul nr. 1.597/1/2022 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală prin care s-a reținut că, odată stabilită, prin decizia instanței de apel, legea incidentă, aceeași lege va governa și instituția prescripției răspunderii penale, iar stabilirea legii penale mai favorabile, inclusiv modalitatea de calcul al termenelor prescripției răspunderii penale, ulterior condamnării definitive, excedează analizei ce se poate realiza în calea extraordinară de atac a contestației în anulare.

3. Jurisprudența relevantă a Curții Constituționale

71. Decizia Curții Constituționale nr. 297 din 26 aprilie 2018 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 155 alin. (1) din Codul penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 518 din 25 iunie 2018.

72. Decizia Curții Constituționale nr. 358 din 26 mai 2022 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 155 alin. (1) din Codul penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 565 din 9 iunie 2022.

73. Decizia Curții Constituționale nr. 206 din 29 aprilie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 350 din 13 iunie 2013; Decizia nr. 454 din 4 iulie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 836 din 1 octombrie 2018; Decizia nr. 453 din 24 iunie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.190 din 7 decembrie 2020; Decizia nr. 120 din 15 martie 2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 715 din 15 iulie 2022.

4. Jurisprudența relevantă a Curții Europene a Drepturilor Omului (CEDO)

74. Din jurisprudența CEDO pot fi evocate mai multe decizii relevante în problematica securității raporturilor juridice, printre care hotărârile pronunțate în cauzele *Brumărescu c. României*, *Urbanovici c. României*, *Mitrea c. României* și *Riabykh c. Rusiei*.

VI. Opinia specialiștilor consultați

75. În conformitate cu dispozițiile art. 476 alin. (10) raportat la art. 473 alin. (5) din Codul de procedură penală, s-a solicitat specialiștilor în drept penal opinia asupra chestiunii de drept supuse examinării.

76. **Universitatea Transilvania din Braşov**, *prin lect. dr. Constantin Ioan Gliga*, a transmis punctul de vedere în sensul că sesizarea formulată este inadmisibilă întrucât se solicită stabilirea efectelor Deciziei nr. 358/2022 pronunţate de Curtea Constituţională, sub aspectul aplicării acesteia în timp.

77. În egală măsură, pe fondul cauzei, s-a menţionat că, în raport cu natura juridică a instituţiei contestaţiei în anulare şi în acord cu jurisprudenţa Curţii Constituţionale, în ipoteza în care instanţa de apel a omis să se pronunţe asupra unei cauze de încetare a procesului penal, inclusiv cea întemeiată pe incidenţa dispoziţiilor referitoare la prescripţia răspunderii penale invocate de către persoana condamnată, omisiunea instanţei de apel poate face obiectul căii extraordinare de atac a contestaţiei în anulare, prevăzută la art. 426 lit. b) din Codul de procedură penală.

78. În ceea ce priveşte cea de a doua problemă care face obiectul evaluării, s-a arătat că, în interpretarea dispoziţiilor art. 426 lit. b) din Codul de procedură penală, constituie o eroare de procedură omisiunea instanţei de apel de a analiza, potrivit art. 5 din Codul penal, incidenţa în cauză a unei legi penale mai favorabile cu privire la o cauză de încetare a procesului, deoarece, prin raportare la Decizia Curţii Constituţionale nr. 651/2018 şi art. 5 alin. (2) din Codul penal, deciziile Curţii prin care se constată neconstituţionalitatea unei norme penale au semnificaţia unei legi penale mai favorabile care retroactivează în condiţiile art. 15 alin. (2) din Constituţie, iar omisiunea instanţei de apel de a analiza acest aspect, respectiv incidenţa unei cauze de încetare a procesului penal, face parte din sfera de incidenţă a dispoziţiilor art. 426 lit. b) din Codul de procedură penală. Împrejurarea că, până la apariţia Deciziei nr. 358/2022, instanţele de judecată au dat o interpretare eronată asupra naturii Deciziei nr. 297/2018 nu poate prin ea însăşi să înlăture aplicabilitatea Deciziei nr. 297/2018.

79. **Universitatea Transilvania din Braşov**, *prin prof. dr. Cristinel Ioan Murzea, decan al Facultăţii de Drept, şi lect. dr. Codruţ Nicolae Savu*, a transmis punctul de vedere conform căruia, în raport cu existenţa unor circumstanţe noi, evidenţiate după rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare şi în raport cu dispoziţiile art. 1 alin. (5) şi art. 147 alin. (4) din Constituţia României, coroborate cu dispoziţiile art. 6 din Convenţia europeană a drepturilor omului şi cele ale art. 11 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea şi funcţionarea Curţii Constituţionale, referitoare la efectele obligatorii şi pentru viitor ale deciziilor Curţii Constituţionale în cauzele definitiv soluţionate, omisiunea instanţei de apel de a analiza o cauză de încetare a procesului penal, întemeiată pe incidenţa dispoziţiilor referitoare la prescripţia răspunderii penale şi efectele Deciziei Curţii Constituţionale nr. 358 din 26.05.2022, constituie o eroare de procedură ce poate fi examinată ca motiv al contestaţiei în anulare prevăzută de art. 426 lit. b) din Codul de procedură penală atât în etapa admiterii în principiu, cât şi după parcurgerea acestei etape.

80. De asemenea, s-a apreciat că omisiunea instanţei de apel de a analiza, potrivit art. 5 din Codul penal, incidenţa în cauză a unei legi penale mai favorabile cu privire la o cauză de încetare a procesului penal, respectiv împlinirea termenului de prescripţie a răspunderii penale, constituie o eroare de procedură ce se încadrează în cazul de contestaţie în anulare prevăzută de art. 426 lit. b) din Codul de procedură penală.

81. **Universitatea Alexandru Ioan Cuza din Iaşi**, *prin lect. univ. dr. Daniel Atasiei*, a transmis faptul că sesizarea este inadmisibilă, întrucât nu există o veritabilă chestiune de drept necesar a fi lămurită de către completul pentru dezlegarea unei chestiuni de drept.

82. Referitor la prima întrebare adresată s-a arătat că aceasta pleacă de la o premisă greşită, aceea că pe calea

contestaţiei în anulare se invocă împrejurări noi cu privire la cauza de încetare a procesului penal, intervenite după rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare.

83. S-a arătat că pe calea contestaţiei în anulare poate fi invocată prescripţia răspunderii penale în măsura în care aceasta nu a fost analizată (pentru respectiva infracţiune) în cursul judecării în apel. Dacă prescripţia a fost analizată în faza apelului, atunci contestaţia în anulare formulată în temeiul art. 426 lit. b) din Codul de procedură penală este inadmisibilă.

84. În plus, ceea ce se invocă în cazul acestor contestaţii în anulare nu este existenţa unor circumstanţe noi, ci faptul că, la momentul rămânerii definitive a hotărârii de condamnare, Decizia Curţii Constituţionale nr. 297 din 26 aprilie 2018 era publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, aşa încât aceasta îşi producea efectele specifice deciziei de neconstituţionalitate — simplă cu privire la inexistenţa cauzelor de întrerupere.

85. Cu privire la cea de-a doua întrebare s-a apreciat că nu există o veritabilă chestiune de drept, întrucât din dispoziţiile legale şi din jurisprudenţa obligatorie aferente instituţiei contestaţiei în anulare rezultă că omisiunea instanţei de a analiza şi a se pronunţa cu privire la o cauză de încetare a procesului penal poate fi invocată pe calea contestaţiei în anulare. Aşadar, inclusiv din perspectiva legii penale mai favorabile, dacă nu a fost analizată o cauză de încetare a procesului penal care ar fi fost incidentă în cauză, această omisiune atrage admisibilitatea contestaţiei în anulare, urmând ca în etapa judecării temeiniciei acesteia să se analizeze dacă aceasta este sau nu incidentă.

86. Pe fondul cauzei, cu privire la prima întrebare, s-a arătat că omisiunea instanţei de apel de a analiza prescripţia răspunderii penale drept cauză de încetare a procesului penal potrivit Deciziei Curţii Constituţionale nr. 297/2018 constituie o eroare de procedură ce poate fi examinată în contestaţia în anulare întemeiată pe dispoziţiile art. 426 lit. b) din Codul de procedură penală, astfel cum rezultă din considerentele Deciziei nr. 67/2022 a Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie.

87. S-a menţionat că, dacă instanţa de apel a examinat prescripţia răspunderii penale prin raportare la Decizia Curţii Constituţionale nr. 297/2018 şi a apreciat (chiar greşit) cu privire la efectele sale că nu este împlinit termenul de prescripţie a răspunderii penale, nu suntem în prezenţa unei erori de procedură. O contestaţie în anulare invocată în aceste condiţii va fi inadmisibilă.

88. Dacă însă instanţa care a soluţionat cauza nu a analizat şi nu s-a pronunţat cu privire la prescripţia răspunderii penale prin raportare la Decizia Curţii Constituţionale nr. 297/2018, s-a considerat că există o eroare de procedură ce poate fi invocată pe calea contestaţiei în anulare, iar în etapa judecării contestaţiei în anulare va fi supusă analizei prescripţia răspunderii penale prin raportare la Decizia Curţii Constituţionale nr. 297/2018, având în vedere modalitatea corectă de interpretare a acesteia, stabilită de Decizia Curţii Constituţionale nr. 358/2022.

89. Cu privire la cea de-a doua întrebare s-a arătat că răspunsul este unul similar în sensul că omisiunea instanţei de apel de a analiza o cauză de încetare a procesului penal poate fi invocată drept temei al contestaţiei în anulare. În cazul în care contestaţia în anulare vizează totuşi o decizie prin care s-a stabilit că reprezintă lege penală mai favorabilă dispoziţiile legale aferente Codului penal anterior, a apreciat că, în etapa judecării contestaţiei în anulare, completul ce soluţionează această cale extraordinară de atac va putea reţine cauza de încetare a procesului penal în măsura în care nu se formează o *lex tertia*, deci în măsura în care cauza de încetare a procesului penal era incidentă cu privire la toate infracţiunile deduse judecării pentru un inculpat.

90. **Universitatea Titu Maiorescu**, prin *prof. univ. dr. Paraschiv Carmen Silvia și lect. univ. dr. Teodorescu Georgiana-Maria*, a transmis faptul că nu sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate reglementate de art. 475 din Codul de procedură penală, constând în existența unei veritabile probleme de drept care să necesite o dezlegare cu valoare de principiu din partea Înaltei Curți de Casație și Justiție.

91. S-a menționat că, din încheierile prin care s-a dispus sesizarea care cuprind opinia completelor cu privire la aspectele ce formează obiectul întrebărilor prealabile, rezultă că instanțele de trimitere și-au format deja o părere cu privire la modul de dezlegare a chestiunii de drept transmise instanței supreme, fapt ce demonstrează că acestea nu au întâmpinat o dificultate reală în interpretarea textului de lege în discuție, de natură a crea un dubiu în limite rezonabile asupra conținutului său, urmărindu-se de fapt, prin declanșarea mecanismului de unificare a practicii judiciare, o confirmare sau, dimpotrivă, o infirmare a soluției ce se prefigurează a fi pronunțată în cauza cu care a fost investită, și nu o rezolvare de principiu a unei veritabile probleme de drept, prin pronunțarea unei hotărâri prealabile obligatorii, de la momentul publicării sale în Monitorul Oficial al României, Partea I, pentru toate instanțele.

VII. **Punctul de vedere al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție cu privire la problema de drept ce formează obiectul sesizării**

92. Ministerul Public a transmis faptul că sesizarea este inadmisibilă, deoarece nu este îndeplinită condiția ca de lămurirea chestiunilor de drept să depindă soluționarea pe fond a cauzei în care au fost invocate.

93. În ceea ce privește prima întrebare s-a arătat că nu îndeplinește condiția noutății, deoarece a fost lămurită prin Decizia nr. 67/2022 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală și nu reprezintă o chestiune de drept veritabilă, deoarece nu se urmărește obținerea unei interpretări *in abstracto* a unor dispoziții legale determinate, o dezlegare cu valoare de principiu, ci lămurirea unor chestiuni de fapt, specifice cauzei în care a fost ridicată.

94. S-a menționat că, deși chestiunea de drept invocată pare a pune în discuție dovezile ce pot fi invocate în sprijinul contestației în anulare, întemeiată pe efectele deciziilor Curții Constituționale nr. 297/2018 și nr. 358/2022, în realitate, nu reprezintă decât o reiterare a aspectelor tranșate prin Decizia nr. 67/2022 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală.

95. S-a apreciat că problema de drept ridicată de instanța de trimitere pune în discuție efectul deciziilor Curții Constituționale nr. 297/2018 și nr. 358/2022 asupra cauzelor definitiv soluționate, ulterior publicării Deciziei nr. 297/2018 și până la publicarea Deciziei nr. 358/2022, și posibilitatea formulării unor contestații în anulare în aceste cauze, chestiuni ce au fost lămurite de Înalta Curte de Casație și Justiție, prin Decizia nr. 67/2022 pronunțată de Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală.

96. În privința celei de-a doua întrebări s-a arătat că nici aceasta nu îndeplinește condiția noutății, deoarece problema de drept a fost lămurită prin aceeași Decizie nr. 67/2022 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală.

97. Deși formulată prin raportare la identificarea legii penale mai favorabile, ca efect al pronunțării Deciziei nr. 297/2018 a Curții Constituționale și a incidenței cauzei de încetare a procesului penal, această problemă de drept nu reprezintă decât o reiterare a aspectelor tranșate prin Decizia nr. 67/2022 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul

pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, dezlegarea dată de instanța supremă în cel de-al doilea punct al deciziei fiind aplicabilă și cu privire la această chestiune de drept.

98. S-a arătat că erorile de procedură ce pot justifica exercitarea unei contestații în anulare sunt strict reglementate, iar calea extraordinară de atac este supusă unui formalism ridicat, putând fi exercitată numai în condițiile procedurale strict reglementate de Codul de procedură penală. Făcând trimitere la Decizia nr. 10/2017 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, prin care s-a stabilit că, în interpretarea dispozițiilor art. 426 lit. b) din Codul de procedură penală, instanța care soluționează contestația în anulare nu poate reanaliza o cauză de încetare a procesului penal, dacă instanța de apel a dezbătut și a analizat incidența cauzei de încetare a procesului penal, precum și la considerentele Deciziei nr. 67/2022 care au menținut interpretarea realizată prin decizia anterior menționată, s-a conchis că omisiunea instanței de a identifica toate legile aplicabile de la data săvârșirii infracțiunii până la data condamnării, ca urmare a unei erori generalizate la nivelul practicii judiciare privind natura Deciziei Curții Constituționale nr. 297/2018, constituie o eroare de judecată, și nu una de procedură. În chiar cuprinsul Deciziei Curții Constituționale nr. 358/2022 se arată că practica judiciară generalizată a fost una eronată și a condus la aplicarea de către organele judiciare a legii penale prin analogie, situație ce constituie o chestiune de drept, o eroare de judecată, iar nu una de procedură, întrucât vizează chiar fondul cauzei, respectiv regimul răspunderii penale. Faptul că eroarea cu privire la natura Deciziei Curții Constituționale nr. 297/2018 a avut un caracter generalizat la nivelul practicii judiciare nu conduce la concluzia existenței unei erori de procedură, ci, dimpotrivă, subliniază faptul că a fost rezultatul raționamentului judiciar dezvoltat de instanțele investite cu judecarea cauzelor respective. Similar, intervenirea Deciziei Curții Constituționale nr. 358/2022, prin care a fost relevată eroarea de interpretare a naturii Deciziei nr. 297/2018, nu are semnificația unei cauze de schimbare a caracterului de eroare de judecată a instanțelor judecătorești.

99. Astfel, s-a apreciat că omisiunea instanței de a identifica toate legile succesive aplicabile în raport cu situația juridică a inculpatului nu poate fi invocată prin intermediul contestației în anulare întemeiate pe dispozițiile art. 426 lit. b) din Codul de procedură penală. S-a arătat că identificarea legii penale mai favorabile are loc, potrivit art. 5 din Codul penal, până la judecarea definitivă a cauzei, moment din care hotărârea se bucură de autoritate de lucru judecat. Determinarea legii penale mai favorabile nu este un proces abstract, ci unul concret în raport direct cu fapta comisă și cu autorul său. Aplicarea art. 5 din Codul penal are loc până la soluționarea definitivă a cauzei, neputând fi valorificat prin intermediul recursului în casație sau al contestației în anulare.

100. Așadar, s-a apreciat că, în interpretarea dispozițiilor art. 426 lit. b) din Codul de procedură penală, nu constituie o eroare de procedură omisiunea instanței de a analiza, potrivit art. 5 din Codul penal, incidența în cauză a unei legi penale mai favorabile.

VIII. **Dispoziții legale incidente**

Codul penal

Art. 155 (În vigoare până la data de 29 mai 2022) — Întreruperea cursului prescripției răspunderii penale

(1) *Cursul termenului prescripției răspunderii penale se întrerupe prin îndeplinirea oricărui act de procedură în cauză. (...)*

Art. 155 [În vigoare începând cu data de 30 mai 2022 în urma publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 531 din 30 mai 2022 a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2022 pentru modificarea art. 155 alin. (1) din Legea nr. 286/2009 privind Codul penal] — Întreruperea cursului prescripției răspunderii penale

(1) Cursul termenului prescripției răspunderii penale se întrerupe prin îndeplinirea oricărui act de procedură în cauză care, potrivit legii, trebuie comunicat suspectului sau inculpatului.

Codul de procedură penală

Art. 426 — Cazurile de contestație în anulare

Împotriva hotărârilor penale definitive se poate face contestație în anulare în următoarele cazuri: (...) b) când inculpatul a fost condamnat, deși existau probe cu privire la o cauză de încetare a procesului penal.

Constituția României

Art. 1 alin. (5): În România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie.

Art. 147 alin. (4): Deciziile Curții Constituționale se publică în Monitorul Oficial al României. De la data publicării, deciziile sunt general obligatorii și au putere numai pentru viitor.

Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale a României, republicată

Art. 11 alin. (3): Deciziile, hotărârile și avizele Curții Constituționale se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Deciziile și hotărârile Curții Constituționale sunt general obligatorii și au putere numai pentru viitor.

IX. Opinia judecătorului-raportor

101. Opinia exprimată de judecătorul-raportor a fost în sensul respingerii, ca inadmisibile, a sesizărilor formulate, întrucât nu sunt îndeplinite cumulativ condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 475 din Codul de procedură penală.

X. Înalta Curte de Casație și Justiție

102. Examinând sesizările formulate de Curtea de Apel Constanța — Secția penală și pentru cauze penale cu minori și de familie, în Dosarul nr. 581/36/2022, și Curtea de Apel Brașov — Secția penală, în Dosarul nr. 419/64/2022, raportul întocmit de judecătorul-raportor și chestiunile de drept ce se solicită a fi dezlegate, reține următoarele:

103. În conformitate cu dispozițiile art. 475 din Codul de procedură penală: „Dacă, în cursul judecării, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că există o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective și asupra căreia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat printr-o hotărâre prealabilă sau printr-un recurs în interesul legii și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată.”

104. Așadar, textul legal mai sus enunțat determină aria restrictivă a examinării pe care o efectuează Înalta Curte de Casație și Justiție în soluționarea unei hotărâri prealabile și stabilește mecanismul, scopul și condițiile de admisibilitate.

105. Referitor la ultimul aspect anterior menționat se constată că admisibilitatea unei sesizări formulate în procedura pronunțării unei hotărâri prealabile este condiționată de îndeplinirea, în mod cumulativ, a următoarelor condiții de admisibilitate a sesizării:

— chestiunea de drept să fie ridicată în cursul judecării, în fața unui complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță;

— chestiunea de drept să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, iar Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat deja asupra problemei de drept printr-o hotărâre obligatorie pentru toate instanțele;

— chestiunea de drept pusă în discuție să fie una veritabilă, dificilă, susceptibilă să dea naștere unor interpretări diferite și să fie esențială, în sensul că de lămurirea ei depinde soluționarea pe fond a cauzei.

106. Verificând regularitatea investiției, se constată că nu sunt îndeplinite cumulativ aceste condiții.

107. Cu privire la prima condiție se constată că solicitările de lămurire a problemelor de drept invocate aparțin unor complete investite cu soluționarea cauzelor în ultimă instanță.

108. Referitor la cea de a doua condiție se constată că problemele puse în discuție nu au făcut și nici în prezent nu fac obiectul unui recurs în interesul legii.

109. În ceea ce privește ultima condiție, în jurisprudența Completului pentru dezlegarea unor probleme de drept în materie penală s-a statuat asupra înțelesului ce trebuie atribuit sintagmei „chestiune de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei”.

110. Astfel, s-a apreciat că între problema de drept a cărei lămurire se solicită (indiferent că vizează o normă de drept material sau de drept procesual) și soluția ce urmează a fi dată de către instanță trebuie să existe o legătură, în sensul că decizia instanței supreme să producă un efect concret asupra conținutului hotărârii (în acest sens, Decizia nr. 11 din 2 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 503 din 7 iulie 2014; Decizia nr. 19 din 15 septembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 769 din 23 octombrie 2014).

111. De asemenea, în jurisprudența Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală s-a stabilit că sesizarea trebuie să ducă la interpretarea *in abstracto* a unor dispoziții legale determinate, iar nu la rezolvarea unor chestiuni ce țin de fondul speței (în acest sens, Decizia nr. 14 din 12 mai 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 454 din 24 iunie 2015).

112. În fine, s-a apreciat că numai o problemă de drept de o dificultate rezonabilă și de natură a da naștere, în mod previzibil, unor interpretări judiciare diferite legitimează concursul dat tribunalelor și curților de apel de către instanța supremă într-o cauză pendinte.

113. În cazul unor sesizări prin care se tinde, dimpotrivă, la dezlegarea unor probleme teoretice ori la soluționarea propriu-zisă a unor chestiuni ce țin de fondul cauzei există riscul transformării mecanismului hotărârii prealabile fie într-o procedură dilatorie pentru litigii caracterizate, prin natura lor, ca fiind urgente, fie într-o procedură care se va substitui mecanismului recursului în interesul legii (în acest sens, Decizia nr. 16 din 22 mai 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 490 din 3 iulie 2015).

114. Revenind asupra condiției de a nu se fi statuat deja asupra problemei de drept printr-o hotărâre obligatorie pentru toate instanțele și evaluând jurisprudența instanței de contencios constituțional și practica instanței supreme în unificare jurisprudențială se constată că sunt inadmisibile sesizările ce pun în discuție interpretarea efectelor deciziilor

Curții Constituționale și interpretarea efectelor deciziilor pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală.

115. Prin deciziile anterior menționate, respectiv prin Decizia Curții Constituționale nr. 297/2018 s-a constatat neconstituționalitatea soluției legislative circumscrisă sintagmei „oricărui act de procedură în cauză”, întrucât aceasta era lipsită de previzibilitate și, totodată, contrară principiului legalității incriminării, pentru că sintagma are în vedere și acte ce nu sunt comunicate suspectului sau inculpatului, nepermițându-i acestuia să cunoască aspectul întreruperii cursului prescripției și al începerii unui nou termen de prescripție a răspunderii sale penale.

116. Ulterior, în lipsa intervenției legiuitorului, instanța de control constituțional, prin Decizia nr. 358/2022, a constatat neconstituționalitatea dispozițiilor art. 155 alin. (1) din Codul penal, reținându-se că norma supusă controlului de constituționalitate nu este susceptibilă de o aplicare clară și previzibilă în absența intervenției legiuitorului.

117. Subsecvent acestor decizii, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, prin Decizia nr. 67 din 25 octombrie 2022, a stabilit, pe de o parte, că normele referitoare la întreruperea cursului prescripției sunt norme de drept penal material (substanțial) supuse din perspectiva aplicării lor în timp principiului activității legii penale, prevăzut de art. 3 din Codul penal, cu excepția dispozițiilor mai favorabile, potrivit principiului *mitior lex*, prevăzut de art. 15 alin. (2) din Constituție și art. 5 din Codul penal, iar, pe de altă parte, că instanța care soluționează contestația în anulare, întemeiată pe efectele deciziilor Curții Constituționale nr. 297/26.04.2018 și nr. 358/26.05.2022, nu poate reanaliza prescripția răspunderii penale, în cazul în care instanța de apel a dezbătut și a analizat incidența acestei cauze de încetare a procesului penal în cursul procesului anterior acestei din urmă decizii.

118. În considerentele Deciziei nr. 67/2022 pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală s-a reținut că existența caracterului întreruptiv al cursului prescripției în cazul îndeplinirii unui act de procedură în cauză poate fi examinată prin raportare la o singură normă legală, apreciată ca fiind mai favorabilă persoanei acuzate, iar nu prin combinarea unor dispoziții legale succesive. Revine fiecărei instanțe de judecată investite cu soluționarea cauzelor pendinte să determine caracterul mai favorabil al dispozițiilor legale incidente în raport cu particularitățile fiecărei situații în parte, respectând însă cerințele ce decurg din interdicția generării unei *lex tertia* (paragraful 57).

119. În egală măsură se are în vedere că prin Decizia nr. 10/2017, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, s-a stabilit că, în interpretarea dispozițiilor art. 426 lit. b) din Codul de procedură penală, instanța care soluționează contestația în anulare nu poate reanaliza o cauză de încetare a procesului penal, dacă instanța de apel a dezbătut și a analizat incidența acelei instituții.

120. Revenind la obiectul prezentei cauze, **sesizările conexe sunt inadmisibile deoarece pun în discuție, în principal, interpretarea și aplicarea deciziilor Curții Constituționale nr. 297/2018 și nr. 358/2022 și, în subsidiar, interpretarea și aplicarea deciziilor nr. 67/2022 și nr. 10/2017, pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală.**

121. Instanța de control constituțional, în jurisprudența sa, făcând distincție între deciziile Curții Constituționale și deciziile Înaltei Curți de Casație și Justiție, ca expresie a unor

competențe specifice, strict prevăzute de lege, a reținut că „sintagma «dezlegarea dată problemelor de drept judecate», cuprinsă în art. 414⁵ alin. 4 din Codul de procedură penală, pe de o parte, nu poate privi decât interpretarea și aplicarea unitară a conținutului dispozițiilor legale, cu sensul de acte normative, iar nu și a deciziilor Curții Constituționale și a efectelor pe care acestea le produc, și, pe de altă parte, nu poate privi decât interpretarea și aplicarea unitară a legii de către instanțele judecătorești, iar nu și de către Curtea Constituțională, care este o autoritate distinctă de sistemul judecătoresc.” (Curtea Constituțională, Decizia nr. 206 din 29 aprilie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 350 din 13 iunie 2013)

122. Acest aspect a fost reiterat ulterior, reținându-se că „**Înalta Curte de Casație și Justiție nu are competența să se pronunțe în legătură cu efectele deciziei Curții Constituționale sau să dea dezlegări obligatorii care contravin deciziilor Curții Constituționale (...) și, pe această cale, în mod expres sau implicit, să infirme, să altereze sau să limiteze efectele acestora.**” (Curtea Constituțională, Decizia nr. 454 din 4 iulie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 836 din 1 octombrie 2018, paragraful 62)

123. Curtea Constituțională a mai reținut, având în vedere că decizia de constatare a neconstituționalității face parte, de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, din ordinea juridică normativă, că **realizarea de către Înalta Curte de Casație și Justiție a unui control de constituționalitate implicit al efectelor acestei decizii, prin raportare la alte norme constituționale incidente, în speță principiul neretroactivității legii civile, echivalează cu încălcarea competenței specifice exclusive a instanței de contencios constituțional, reglementată în art. 146 din Legea fundamentală.** (Decizia nr. 874 din 18 decembrie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 2 din 3 ianuarie 2019, paragraful 75)

124. În plus, în jurisprudența sa, Curtea Constituțională a statat că forța obligatorie ce însoțește actele jurisdicționale, deci și deciziile Curții Constituționale, se atașează nu numai dispozitivului, ci și considerentelor pe care aceasta se sprijină (Decizia nr. 3 din 15 ianuarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 71 din 29 ianuarie 2014), nefiind necesare din această perspectivă alte clarificări.

125. În egală măsură, în cadrul mecanismului de unificare a practicii judiciare, Înalta Curte a constatat inadmisibilitatea solicitării de a se pronunța asupra interpretării și aplicării unei decizii a Curții Constituționale (Decizia nr. 4 din 28 februarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 255 din 12 aprilie 2017; Decizia nr. 5 din 21 martie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 381 din 15 mai 2019). **Efectele deciziilor Curții Constituționale nu pot fi interpretate, în procesul de aplicare a legii, de către alte instituții ale statului, întrucât un atare demers ar genera o știrbire a competenței sale exclusive în materie. Prin urmare, instanțele judecătorești nu trebuie să interpreteze efectul deciziei, ci să aplice acea decizie într-un mod conform considerentelor sale la cazul dedus judecării, demers pe deplin posibil și în speța de față** (Decizia nr. 1 din 8 februarie 2018 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 329 din 16 aprilie 2018).

126. S-a mai reținut și că **întrebările adresate Înaltei Curți de Casație și Justiție nu reprezintă veritabile probleme de drept, pentru a justifica utilitatea demersului inițiat, întrucât ceea ce se solicită a se stabili este caracterul, interpretarea și efectele unei decizii a Curții Constituționale, or, conform jurisprudenței constante a instanței supreme, un atare demers judiciar este inadmisibil. Prin urmare, instanțele judecătorești nu trebuie să interpreteze efectul deciziei, ci să aplice acea decizie într-un mod conform considerentelor sale la cazul dedus judecării.**

(Decizia nr. 5 din 21 martie 2019 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 381 din 15 mai 2019)

127. În final, este util a se aminti că sesizări conținând întrebări similare au făcut anterior obiectul evaluării, considerându-se inadmisibile. Astfel, prin Decizia nr. 82 din 19 decembrie 2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 104 din 7 februarie 2023, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală a respins, ca inadmisibile, sesizările formulate prin care se solicita pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarelor chestiuni de drept: 1. Dispozițiile art. 426 lit. b) și ale art. 431 din Codul de procedură penală se interpretează în sensul că instanța care soluționează contestația în anulare are competența, în etapa admisibilității în principiu, să reanalizeze care dintre legile penale care s-au succedat în timp este mai favorabilă în cazul în care se invocă incidența unei cauze de încetare a procesului penal în raport cu o lege succesivă care nu a fost reținută ca fiind mai favorabilă în cauză? 2. În aplicarea dispozițiilor art. 426 lit. b) din Codul de procedură penală, astfel cum au fost interpretate prin Decizia nr. 10/2017, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, instanța care soluționează contestația în anulare, întemeiată pe efectele deciziilor Curții Constituționale nr. 297 din 26 aprilie 2018 și nr. 358 din 26 mai 2022, poate reanaliza prescripția răspunderii penale, în cazul în care instanța de apel a analizat incidența acestei cauze de încetare în raport cu împlinirea termenului de prescripție specială, însă a omis să aibă în vedere natura simplă/extremă a Deciziei Curții Constituționale nr. 297/2018, respectiv inexistența unei cauze de întrerupere a termenului de prescripție a răspunderii penale în perioada 26 iunie 2018—30 mai 2022? 3. Constituie omisiunea instanței de a avea în vedere inexistența unei cauze de întrerupere a termenului de

prescripție a răspunderii penale, în perioada 26 iunie 2018—30 mai 2022, o eroare de procedură, în sensul art. 426 alin. (1) lit. b) din Codul de procedură penală, în ipoteza cauzelor definitiv judecate în perioada anterior menționată?

128. Pentru considerentele expuse, constatând că nu sunt îndeplinite cumulativ condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 475 și 476 din Codul de procedură penală, va respinge, ca inadmisibile, sesizările formulate de Curtea de Apel Constanța — Secția penală și pentru cauze penale cu minori și de familie, în Dosarul nr. 581/36/2022, și Curtea de Apel Brașov — Secția penală, în Dosarul nr. 419/64/2022, prin care se solicită dezlegarea următoarelor chestiuni de drept:

„Dacă eroarea de procedură, constând în omisiunea instanței de apel de a analiza o cauză de încetare a procesului penal, întemeiată pe incidența dispozițiilor referitoare la prescripția răspunderii penale și efectele Deciziei Curții Constituționale a României nr. 358/26.05.2022, poate fi examinată ca motiv al contestației în anulare, prevăzute de art. 426 lit. b) din Codul de procedură penală, în etapa admiterii în principiu sau după parcurgerea acestei etape, în raport cu existența unor circumstanțe noi, evidențiate după rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare cu privire la cauza de încetare a procesului penal, și dispozițiile art. 1 alin. (5) și art. 147 alin. (4) din Constituția României, coroborate cu dispozițiile art. 6 din Convenția europeană a drepturilor omului și cele ale art. 11 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, referitoare la efectele obligatorii și pentru viitor ale deciziilor Curții Constituționale a României în cauzele definitiv soluționate.”

„În interpretarea dispozițiilor art. 426 lit. b) din Codul de procedură penală, constituie o eroare de procedură omisiunea instanței de apel de a analiza, potrivit art. 5 din Codul penal, incidența în cauză a unei legi penale mai favorabile cu privire la o cauză de încetare a procesului penal, respectiv împlinirea termenului de prescripție a răspunderii penale?”

129. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 477 din Codul de procedură penală,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibile, sesizările formulate de Curtea de Apel Constanța — Secția penală și pentru cauze penale cu minori și de familie, în Dosarul nr. 581/36/2022, și Curtea de Apel Brașov — Secția penală, în Dosarul nr. 419/64/2022, prin care se solicită dezlegarea următoarelor chestiuni de drept:

1. *„Dacă eroarea de procedură, constând în omisiunea instanței de apel de a analiza o cauză de încetare a procesului penal, întemeiată pe incidența dispozițiilor referitoare la prescripția răspunderii penale și efectele Deciziei Curții Constituționale a României nr. 358/26.05.2022, poate fi examinată ca motiv al contestației în anulare, prevăzute de art. 426 lit. b) din Codul de procedură penală, în etapa admiterii în principiu sau după parcurgerea acestei etape, în raport cu existența unor circumstanțe noi, evidențiate după rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare cu privire la cauza de încetare a procesului penal, și dispozițiile art. 1 alin. (5) și art. 147 alin. (4) din Constituția României, coroborate cu dispozițiile art. 6 din Convenția europeană a drepturilor omului și cele ale art. 11 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, referitoare la efectele obligatorii și pentru viitor ale deciziilor Curții Constituționale a României în cauzele definitiv soluționate.”*

2. *„În interpretarea dispozițiilor art. 426 lit. b) din Codul de procedură penală, constituie o eroare de procedură omisiunea instanței de apel de a analiza, potrivit art. 5 din Codul penal, incidența în cauză a unei legi penale mai favorabile cu privire la o cauză de încetare a procesului penal, respectiv împlinirea termenului de prescripție a răspunderii penale?”*

Obligatorie de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, potrivit art. 477 alin. (3) din Codul de procedură penală. Pronunțată în ședință publică astăzi, 15 mai 2023.

PREȘEDINTELE SECȚIEI PENALE A ÎNALTEI
CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
judecător **ANDREI CLAUDIU RUS**

Magistrat-asistent,
Costin Cristian Pușcă

ACTE ALE CONSILIULUI SUPERIOR AL MAGISTRATURII

CONSILIUL SUPERIOR AL MAGISTRATURII
PLENUL

HOTĂRÂRE pentru aprobarea Regulamentului privind admiterea la Institutul Național al Magistraturii

În temeiul dispozițiilor art. 133 alin. (5) și (7) din Constituția României, republicată, și ale art. 23 alin. (1) din Legea nr. 305/2022 privind Consiliul Superior al Magistraturii,

având în vedere dispozițiile art. 24 din Legea nr. 303/2022 privind statutul judecătorilor și procurorilor, cu unanimitatea voturilor membrilor prezenți,

Plenul Consiliului Superior al Magistraturii hotărăște:

Art. 1. — Se aprobă Regulamentul privind admiterea la Institutul Național al Magistraturii, prevăzut în anexa*) care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 2. — Prezenta hotărâre se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Consiliului Superior al Magistraturii,
judecător **Daniel Grădinaru**

București, 28 iunie 2023.
Nr. 114.

*) Anexa se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 605 bis, care se poate achiziționa de la Centrul pentru relații cu publicul din șos. Panduri nr. 1, bloc P33, parter, sectorul 5, București.

CONSILIUL SUPERIOR AL MAGISTRATURII
PLENUL

HOTĂRÂRE pentru aprobarea Regulamentului privind concursul de admitere în magistratură

În temeiul dispozițiilor art. 133 alin. (5) și (7) din Constituția României, republicată, și ale art. 23 alin. (1) din Legea nr. 305/2022 privind Consiliul Superior al Magistraturii,

având în vedere dispozițiile art. 63 alin. (3) din Legea nr. 303/2022 privind statutul judecătorilor și procurorilor, cu unanimitatea voturilor membrilor prezenți,

Plenul Consiliului Superior al Magistraturii hotărăște:

Art. 1. — Se aprobă Regulamentul privind concursul de admitere în magistratură, prevăzut în anexa**) care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 2. — Prezenta hotărâre se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Consiliului Superior al Magistraturii,
judecător **Daniel Grădinaru**

București, 28 iunie 2023.
Nr. 115.

**) Anexa se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 605 bis, care se poate achiziționa de la Centrul pentru relații cu publicul din șos. Panduri nr. 1, bloc P33, parter, sectorul 5, București.

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2023 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	2.760	760	275
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	3.280		300
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	4.920		440
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	940		100
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	3.760		340
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	3.500		320
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	1.200		110

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2023 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual*				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	65	160	400	960	2.110	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	115	290	730	1.750	3.850	1.150	2.880	7.200	17.280	38.020

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual*				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	75	190	480	1.150	2.530	750	1.880	4.700	11.280	24.820
ExpertMO	140	350	880	2.110	4.640	1.400	3.500	8.750	21.000	46.200

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	100 lei/an
--	------------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

* Tarifele anuale se aplică pentru comenzile online efectuate până la 31 ianuarie 2023.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro
Adresa Centrului pentru relații cu publicul este: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.
Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78, e-mail: concursurifp@ramo.ro, convocariaga@ramo.ro
Pentru publicări, încărcați actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro>, secțiunea Publicări.

5 948493 472988